

Maurice Bedel

23

Filipina

Roman

Vrnel je vejo v zrak, jo ujel z drugo roko, jo suknil in balancoiral z njo na enem prstu. Človek bi mislil, da ima pred seboj žonglerja. Končno je stisnil vejo z obema rokama in namršil obrvi. Zaslutil je odpor, ki mu ne bo kos; kar je vrnel vejo Filipini k nogam, rekoč:

— Ni vredno, da bi si človek umazal roke.

— Saj sem tudi jaz mislila, da ni vredno, — je dejala naivno dekle.

Pot ju je vodila vedno globlje v gozd. Slišala sta glasove, klice. V gozdu je bilo polno nedeljskih rimskih izletnikov, ki so bližnji odpočit si od balkonov beneške palače, razjasnit obraz in zrahljat živce.

Rafaelu to ni bilo po volji. Zdelo se je, da ni več tako navdušen za opisanje svojih atletskih junaštev, kakor je bil prvotno. Napeto je poslušal in pogled mu je nekam plašno uhajal v goščo. Zopet je prijel Filipino za roko, toda čim je nekdo zaklical, jo je brž izpustil; potem jo je pa zopet prijel. Opetekal se je med željo pospešiti svojo ljubavno namero, objeti dekle okrog pasu in pritisniti jo na svoje srce, ter med strahom, da bi ga za lubezen ne občutiljivi komisar ne opazil in izdal. Zagledal je kostanj z debelimi deblom; za njim je hotel odkriti Filipini svojo krvaveče srce.

— Evo, prekrasno drevo stoji tam, — je dejal.

Glede na nalogo, ki mu jo je bil namenil, je moral biti kostanj res čudovito drevo. Odvedel je Filipino za ta zaklon in jo povabil, naj sede z njim na mah.

— Kako lepo je tu, — je pomislila.

— Kako zanimiva pustolovščina.

Začutila je, kako se ji Rafaelova roka ovija okrog pasu in zaslila je, kako nežno, ljubeče šepče njeno ime.

— Filipinica!

— Tako gre vedno v filmih in menda tudi v življenju, je pomislila. — To je tisti trenutek, ko udari orkester prtajeno uverturo k Tosselejevi serenadi. Lice mladega Italijana se je stisnilo k njeni rami; po vratu, po ušesih in po možganih se ji je razlivala zelo prijetna toplota.

— Zdaj zdaj me bo hotel poljubiti, je pomislila. — Toda predno pride do tega, se bo nekaj zgodilo. . .

In res se je nekaj zgodilo: Pojavila se je skupina veselih izletnikov, ki so prišli mimo med živahnim kramljanjem in prepevanjem.

— A tu je že godba . . . je pomislila Filipina.

Rafaelo se pa ni gani, le njegov obraz je lokavo zdrnil s Filipinine rame na bujna nedrja.

— Pazite, za zaljubljenca bi naju utegnili smatrati, — se je zasmejala.

— To so Francozi, — je dejal Rafaelo, ne da bi se obrnil.

— Ali veste to zanesljivo?

— Samo Francoz je zmožen krohotati se v romantični Campagni in prepevati na vse grlo.

Tedaj se je pa zopet vznemirila Filipina, kajti naj je bila še tako nedolžna igralka, ki se ji je udajalo njeno mlado srce, se je vendar bala, da bi mimoidoči Francozi ne videli v tem kdove kakšnega greha in da bi se ne norčevali iz nje. Potisnila je Rafaelovo glavo s svojih nedrij, se skrčila in pridržala sapo. Z nogami, uprtimi v tla, se je pomaknila tako daleč za debelo deblo, da je izletniki iso mogli videti.

— Bože moj, — je vzkljknila naenkrat, — poznam njihov glas: To je Palpain s svojimi prijatelji. Tisti, ki tako lepo poje, je na gospod Marcelin.

In naenkrat se ji je zazdelo, da je kostanj pretanek, da bi morla z njim zakriti svojo zadrego, ki ji je silila že

v obraz. Toda razposajeni izletniki so šli mimo, . . . da bi ju opazili. Oddahnila si je in videč, da je bilo vse to nekaj čisto navadnega je zašepetala:

— So že mimo in niti opazili naju niso.

Toda Rafaelo se s tem ni zadovoljil. Planil je pokonci in zaklical srdito:

— Gromska strela! Kdo pa je ta Marcelin, ki ne zna peti?

— Vam se zdi, da ne zna peti? — je vprašala Filipina.

In kot da se ji zdi to smešno, je začela opisovati večerjo v klimatološkem zavodu, pripovedovala je Rafaelu o nočnem izprehodu in o tem, kaj ji je dejal mladi kipar.

— Ali bom moral ubiti tudi njega? — je vprašal Rafaelo.

Srdilo se je oziral za izletniki. Če bi ga človek videl sklonjenega, stisnjenih pesti in skrčenih kolen, bi bil mislil, da bo zdaj zdaj planil za njimi. Ko je petje v prostranem gozdu utihnilo, je začel Rafaelo prisegati Filipini, da plane na tega falota in ga prisili preklicati vse, kar je natvezil Filipini. Na videz je snoval fant morilne naklepe, v resnici je bil pa pohleven in plašen.

— Kakor lev! — je pomislila Filipina.

Pojdiva za njimi, je dejal bojevito. Morala mu je svečano izjaviti, da je bil Marcelin na izprehodu z njo ves mehak in sentimentalen, ona pa da ima rada samo energične bojevite moške.

— Kakor vi, — je pripomnila.

— In vendar ga ubijem, — je dejal Rafaelo čudovito hladnokrvno.

Krenila sta nazaj proti vasi. Po isti poti se je vračalo iz gozda vse polno izletnikov iz Rima.

— A geleje? — je vprašala Filipina naenkrat.

— E kaj, — je odgovoril Rafaelo, — se pa ob drugi priliki še enkrat napotiva sem.

V Nemi ni našla niti Palpaina, niti zgovornega Marcelina, temveč veliko množico pred orožniško postajo: oroči so jokali, žene kričale na vse pretege, mladina mahala z zastavicami, preklinjala in vročila s smrtjo; Slo je za Francijo.

— Kaj se je pa zgodilo? — je vprašal Rafaelo v bližini stoečo žensko.

— Prokleta Francozinja je kritizirala tu našo narodno kuhinjo, češ, da je pretežka, hrana neprebavljiva in samo olje; očitala je našim artičokom, da človeka uspavajo.

— Bože moj! — je vzkljknila Filipina, — to je gotovo moja mama. Hitiva ji na pomoč!

— Prav pravite, — je pritrtil Rafaelo; — hitite naprej, takoj pridem za vami.

In ta čas, ko si je dekle utiralo pot med zugačnimi pestmi, zastavicami in kletvicami, se je Rafaelo v množici izgubil in čakal, kako se bo razburjenje poleglo brez njega.

— Tudi jaz sem postal nekoč žrtev justične znote.

— Ali si bil obsojen?

— Ne, temveč oproščen.

Krvava bitka v Dresdenu

Spopad med policijo in komunisti — 9 mrtvih in 11 težko ranjenih

Dočim je zborovalo v sredo v Berlinu okrog 30.000 komunistov skoraj brez incidentov, je prišlo v Dresdenu na političnem shodu do prave bitke med policijo in komunisti. Devet žrtev spopada je obležalo na bojišču, 11 težko ranjenih so pa prepeljali v bolnico. Bitka se je pričela šele po polnoči in bila je tako srđita, da je celo za napeto politično atmosfero v Nemčiji nekaj izrednega. Policija pravi, da so začeli komunisti streljati, čim je bil shod razpuščen. Policija je morala tudi rabiti orožje in tako je bila zopet prelita kri.

Komunistična stranka v Dresdenu je sklicala shod po navodilu centralnega strankinega odbora, ki vodi zadnje čase energično borbo proti fašizmu. V Dresdenu imajo komunisti bojno zvezo proti fašizmu in ta je shod sklicala. Več govornikov je bilo že nastopilo in ostro obsodilo državno vlado, pa tudi narodne socialiste, končno je pa stopil na govorniški oder še bivši nadporočnik Friedrich, ki je eden najbolj znanih saskih komunističnih agitatorjev in je imel zadnje čase že več konfliktov s policijo, ker se v svojih govorih preveč razvname. Prvi del zborovanja je bil razmeroma miren, med Friedrichovim govorom po polnoči je pa prišlo do burnih prizorov. Friedrich je namreč vohementno napadal državno vlado in državne stranke, tako da ga je moral policijski organ opozoriti, naj se malo kroti. Govornik se pa ni zmenil za opozorilo in je začel opisovati dogodke na pogrebu nekega komunisti, kar je že itak razburjene duhove še bolj podžgalo.

Ko je Friedrich izjavil: »Če drugi koljejo, koljemo tudi mi, če drugi streljajo, streljamo tudi mi,« je policijski uradnik vstal in izjavil, da je shod razpuščen. Posledica je bila, da so takoj nastopili policaji, ki so začeli razganjati zborovalce. Policaji so takoj obkolili govorniški oder in začeli potiskati ogorčene komuniste nazaj. Nastala je nepopisna zmešnjava, ogorčenje je bilo vedno večje, od vseh strani so se čule psovke na račun policije. Po dvorani in na galeriji so začeli kričati, da se mora shod nadaljevati. Z galerije so začele padati pepelnice, krožniki, stoli itd. Ogorčeni zborovalci so obmetavali policijo z vsem, kar jim je prišlo v roke. Policija pravi, da so naenkrat počili z galerije tudi strelji in da so se krogle zarile v tla blizu policijskih uradnikov.

V naslednjem trenutku so rabili orožje tudi policaji. Vnela se je bitka med galerije in dvorano. Komunisti v dvorani so navajali na policaje, da bi jih razorožili. Policaji so bili prisiljeni streljati. Kmalu je ležalo v dvorani 20 mrtvih in težko ranjenih, več je bilo pa tudi lažje ranjenih. Policija je dobila končno na pomoč nov oddelek in tako je dvorano izpraznila. Ranjence so pre-

peljali v bližnjo bolnico in mnogi so že med prevozom umrli. Do petih jutraj so našli 9 mrtvih in 11 težko ranjenih.

Romantična ugrabitev z letalom

Jerry Spurling ima sicer angleški priimek, je pa čistokrven Avstrijec. Pariška policija ga je pred tremi tedni aretirala in zdaj razmišlja o stari resnici, da človeka po veselju rada glava boli. Mož ni več mlad, pa tudi ne star, okrog 30 jih ima, je lep, eleganten in zna posebno lepo plesati. Večkrat se je zasukalo z njim neko 17 letno dekle, iz odlične pariške rodbine in kmalu je bilo prepričano, da brez njega ne bi moglo živeti. Hudobni jeziki trdijo, da se je Spurling najprej prepričal, da so denarne razmere njenega očeta v najlepšem redu. Morda se je pa kar brez vsake zahrbitve mislil zagledal v lepo dekle, ki je o nji splošno znano, da bo imela čedno doto.

Nekega lepega dne, bilo je v začetku decembra, sta odšla zaljubljenca v doma in se nista več vrnila. Ko so začeli iskati hčerko, je bilo s svojim ljubljenskim plesalcem že visoko nad valovi Rokavskega preliva na poti proti Angliji. Zaljubljenca sta odletela do Grena-Green v romantičnem kotičku stare Skotske, kjer ju je protestantovski pasttor poročil. Dokler sta imela dovolj denarja, sta živela imenitno. Potem je pa Spurling zastavil nakit svoje žene v Manchesteru in pisal tstu, naj mu pošlje na račun hčerkinine dote. Tasi je pa zelo energičen mož in je poslal namestu dote v Manchester muno prošnjo policiji, naj mu pripelje nazaj ugrabljeno hčerko, sklicujoč se na francoske zakone, ki ne priznavajo zakonske zveze francoskih državljanov v tujini, če niso sklenjene pred francoskim konzulom. Njegova prošnja je bila seveda uslišana.

Pa tudi Spurling sam se je vrnil v začetku januarja v Pariz in je bil takoj aretiran. Hči je zdaj zopet pri starših in je zopet dekle, ker je bil njen zakon neveljaven. Romantična prigoda je pa imela še neprijeten epilog. Neki angleški novinar se je odpeljal v Pariz, da bi zbral podatke za senzacionalen članek o romantični ugrabitvi z letalom, pa so ga tudi aretirali, ker se je zdel pariški policiji sumljiv, da je sodeloval pri ugrabitvi. Sele na posredovanje angleškega konzula je bil proti kavciji izpuščen. Spurling trdi v preiskovalnem zaporu, da je imel najboljšo nameno in da je kršil zakon le iz čiste ljubezni. Preiskovalni sodnik mu pa ne verjame in pravi, da bo moral še malo posedeti v zaporu.

Velikina človeških dejanj se odraža samo v koristi splošnosti.

Zvočni kino Ideal

Senzacija! Premiera! Pozor!
Trgovci z belim blagom na postu
Oglejte si njih podlo delo v filmu

Roman male Inge

Maria Solveg, Oskar Marlon
Oskar Homolka, Kurt Gerron
Samo še danes!

Predstave ob 4., 7. in 9. zvečer!

Pristopajte k Vodnikovim družbi

OBLEKE in SUKNJE
kupite najbolje pri A. Presker,
Ljubljana, Sv. Petra cesta 14.
117

PISALNA MIZA
Mizico za pisalni stroj in
plinsko peč zelo ugodno proda
Založnik, Livarska 5.

Sveže, najfineše norveško
RIBJE OLJE
iz lekarne DR. G. PICCOLLIJA
V LJUBLJANI — se priporoča
bledim in slabotnim osebam.

NEMSKI DOPISOVALNI
TEČAJ
Mesečna učnina samo 15 Din.
Prijava pošljite na upravo »Slov.
Naroda« pod značko »Nemščina
na 15 — 868«. Priložite znamko
za odgovor!

VZAJEMNE POSOJILNICE
vložna knjižica Din 7000 se
proda. Naslov v upravi »Slov.
Naroda«. 872

Brez posebnega obvestila

I

V neizmerni žalosti javljamo tužno vest, da je naša preljuba mamica, sestra, tašča, stara mati, svakinja in teta, gospa

Matilda Majdič roj. Kotnik

danes ob 17. uri po dolgi in mučni bolezni, prevadena s tolažili sv. vere, mirno v Gospodu zaspala. Pogreb predrage pokojnice bo v soboto, 28. januarja 1933, ob 15.30 uri iz hiše žalosti na pokopališče v Kranju.

Maše zadušnice se bodo darovale v župni cerkvi v Kranju.

Predrago in nepozabno pokojnico ohranimo v blagem spominu!

V KRANJU, dne 26. januarja 1933.

Vinko, Demeter, Marica, Vera, Mira, Zora, Kornel Majdič, Saša Antonijević, Zdenka Šilović, Ema Araničnik, Leja Lončarič, otroci; — Ana Lenarčič, Ema Zadurawicz, Marija Uffenheimer, sestre; — Vera Majdič, roj. Operman, sinaha; — Milisav Antonijević, brig. general, inž. Josip Šilović, dr. Fedor Araničnik, Josip Lončarič, zeti; — Vinko, Vladko, Saša, Nadica, Nevenka, Jožek, Svetislav, Jožek, Marko, unuki in unukinje; — Josip Lenarčič, Ludomir vitez Zadurawicz, svaka; — inž. Milan Lenarčič, Zora dr. Lovrenčičeva, nečak in nečakinja.